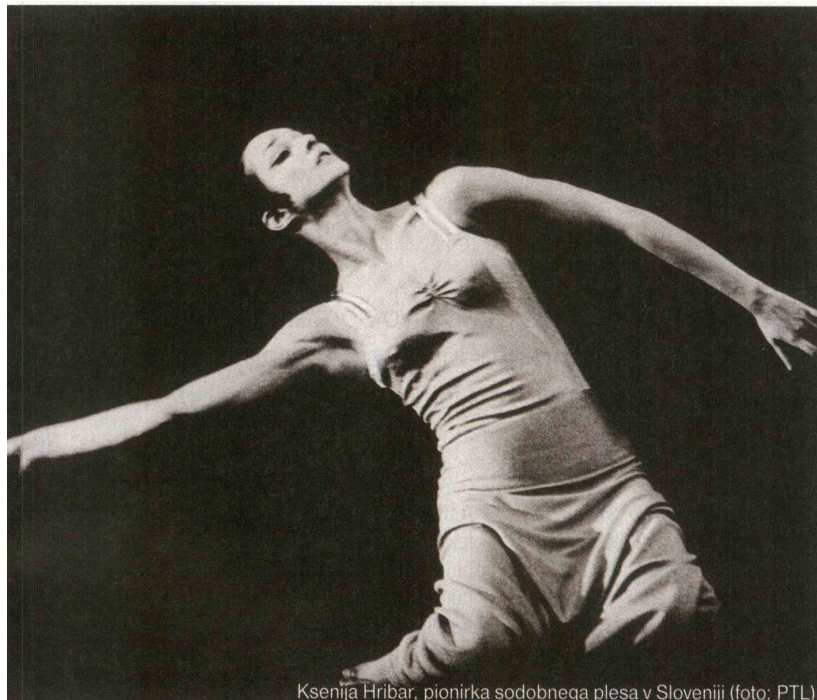




oder **Afirmacija sodobnega plesa**



Ksenija Hribar, pionirka sodobnega plesa v Sloveniji (foto: PTL)



Okus tišine vedno odmeva, nagrajena predstava 7. festivala sodobnega plesa Gibanica (foto: Nada Žgank)



Pred dnevi se je v Ljubljani končal že sedmi biennale sodobne plesne umetnosti *Gibanica*. Kot je v navadi, je bila na festivalu predstavljena slovenska plesna produkcija zadnjih dveh let, posebnost letošnje prireditve pa je, da je bil s posebnim posvetom, s katerim se je festival pravzaprav začel, posvečen Kseniji Hribar, pionirki sodobnega plesa v Sloveniji. Naslov posveta je imel pomenljiv naslov *Ksenija Hribar in sodobni ples v Sloveniji*, na njem pa so različni avtorji s svojimi prispevki osvetlili življenje in delo te pomembne slovenske umetnice.

Ksenija Hribar (1938–1999) je leta 1957 končala srednjo baletno šolo v Ljubljani in se nato v Londonu izpopolnjevala na šolah Marie Rambert School of Ballet. Leta 1966 je vstopila v začetno leto te prve britanske šole sodobnega plesa, že leto potem pa je postala ustanovna članica legendarnega London Contemporary Dance Theatre. Ta je od leta 1969 nastopal po vsej Veliki Britaniji, poleg tega se je odpravil na nekaj velikih mednarodnih turnej. Repertoar, ki so ga plesali, je bil po besedah Štefana Vevarja iz Slovenskega gledališkega muzeja nekakšna britanska modulacija ameriškega visokega plesnega modernizma. Med letoma 1974 in 1978 je Hribarjeva študirala dramaturgijo na manchesterški univerzi in tam hkrati poučevala plesno improvizacijo in tehniko. Med študijem se je posvetila predvsem teoriji in zgodovini sodobnega plesa. Kot je poudaril Vevar, je Hribarjeva v Londonu navduševala z igralskimi sposobnostmi. Po vrnitvi v Ljubljano je najprej delala v različnih gledališčih, leta 1985 je s kolektivom mladih plesnih navdušencev ustanovila Plesni teater Ljubljana (PTL). Od leta 1985 do začetka 90. let minulega stoletja je podpisala serijo avtorskih koreografij, hkrati je privabila mlade koreografe in plesalce. Vzpodbudila jih je k odločitvi, da bodo živeli od plesa. Leta 1994 je s to ekipo ustanovila Društvo za sodobni ples. Prav Društvo za sodobni ples Slovenije je tudi glavni organizator festivala *Gibanica*, letos pa so se mu pridružili še Cankarjev dom, Bunker, Maska, Emanat, Plesni Teater Ljubljana, Flota, Društvo Pekinpah, Plesna izba Maribor in Zavod Federacija. S svojimi projekti so se letos na festivalu, katerega vodilo je bilo afirmacija sodobnega plesa, predstavili Teja Reba, Bara Kolenc, Loup Abramovici, Andreja Rauch Podrzavnik, Matej Kejžar, Milan Tomašič, Jurij Konjar, Irena Tomažin, Barbara Kanc, Leja Jurišič, Maja Kalafatič, Maria de Duenas Lopez, Maja Delak ter Sebastijan Geč, Milan Loviška in Otto Krause.

Društvo za sodobni ples je letos drugič podelilo stanovske nagrade, imenovane po Kseniji Hribar. Za življenjsko delo je bila nagrajena koreografinja Mateja Bučar, strokovna mednarodna žirija pa je za najboljšo predstavo izbrala *Okus tišine vedno odmeva* Irene Tomažin. V njej se je avtorica skozi medij glas in telesa lotila teme tradicije in izročila ter statusa glasu in podob, ki jih glas kot medij ustnega izročila nosi iz generacije v generacijo. Predstava je dobila tudi nagrado občinstva.

E. M. M.